

Youp van 't Hek
Youp voor gevorderden

2016

Uitgeverij Thomas Rap

Voorwoord voor gevorderden

De waan van de week. Daar gaan mijn zaterdagse stukjes in *NRC Handelsblad* meestal over. Ik mag graag schieten op alle idioten die hun ijdele kop vrijwillig boven het maaiveld uitsteken en denken dat ze iets in de zure melk te brokkelen hebben. En wekelijks zijn dat er velen. Uitgerangeerde advocaten, gevallen showmasters, jokkebrokkende politici, meppende kickboksers, chronisch boze voetbaltrainers, treurige twittertypes, valse roddel-nichten, incompetente dokters, hersenloze hooligans en zo kan ik nog wel een paar pagina's doorgaan. Leuk werk? Heel leuk werk. Mijn munitie bestaat uit mijn woorden en de bedoeling is dat ze pijn doen. Of minimaal irritante jeuk veroorzaken. En een lach op het gezicht van de lezers toveren.

Waar ik me door laat leiden? Door mijn verbazing. Ik zie dingen op televisie die ik niet geloof. En dan heb ik het niet over honger en oorlogen, maar over volwassen BN'ers die op een subtropisch eiland schaamteloos door een hoepel springen en eigenlijk alvast oefenen voor hun eigen dementie. Alles voor de kijkcijfers. Maar ik kan

ook eindeloos genieten van boeren die hun primitieve oerwoudgeluiden laten horen omdat ze geen asielzoekers in hun gastvrije Brabantse dorp willen. Net als dat ik oneindig vrolijk word van de topvoetballer die een rugblessure heeft opgelopen omdat hij te lang in zijn Maserati heeft gezeten. Chroniqueur van de bonte werkelijkheid. Meer ben ik niet. En ik doe dat met zoveel plezier. Dit boek bevat een selectie uit een vijftal bundels die verschenen tussen 2011 en 2015. Boek voor de liefhebbers. De gevorderden. Hoewel? Als beginner bent u ook meer dan welkom.

Youp van 't Hek

Sterke verhalen

Prachtige beelden deze week van een dolle stier die in een Spaanse arena de tribune op springt en het publiek de stuipen op het lijf jaagt. Gelukkig waren er ook een paar gewonden. Ik word daar op de een of andere manier vrolijk van. Vooral van die gewonden. Wat is het nut van stiértje treiteren en het arme dier langzaam radeloos laten doodbloeden, terwijl een meute zich amuseert door *olé* te roepen? Voorstanders bazelen altijd over eeuwenoude tradities die moeten blijven bestaan. Dat is het stening van overspelige vrouwen in enge moslimstaten ook. Nee, mooie wraak van die stier en een heroïsch slot van zijn stierenleven. Van wie zal hij de reïncarnatie zijn geweest? En als wat keert hij binnenkort terug op aarde? Heb deze week mijn zolder opgeruimd en dat is sinds het drama in het Friese Nijbeets een spannend klusje. Voor de zekerheid toch maar even met de lege koffers gerammeld. Blijft toch wel een van de sterkste verhalen die ik ken. Vier kinderen baren en ombrengen zonder dat je ouders iets merken. En als ze nou in een paleis met zeventien kamers woonden... Gezellig communicatief ge-

zinnetje! Wel weer opgetogen dat de buurt van deze arme mensen deze week die tyfuszooi aan knuffels en kaarsjes heeft opgeruimd. Wat is er toch in ons gevaren dat we bij wildvreemde mensen een teddybeer aan het hek gaan hangen omdat er in dat huis iets verschrikkelijks is gebeurd? Sowieso is er een soort volslagen debiele knuffelcultuur. Hard rijdende schaatsers worden na een overwinning bedolven onder de meest debiele speelgoedbeesten. Goed betaalde popsterren krijgen tijdens het zingen van hun hitje die pluchen dingen met honderden tegelijk naar hun kop gegooid. Waarom? Die dingen zijn toch voor baby's? Waar ging het mis met ons allemaal? Massaal mis?

Aan het eind van de voorstelling krijg ik ook nog wel eens een bosje bloemen en vaak zijn dat goed bedoelde, maar heel lelijke boeketten. Vroeger liet ik ze nog wel eens in mijn kleedkamer liggen, maar tegenwoordig neem ik ze mee en prik ik ze onderweg ergens lukraak in de vangrail of leg ze onder een boom in een flauwe bocht. Als ik de volgende dag naar hetzelfde theater rijd, kijk ik wat er mee gebeurd is. Meestal liggen er al een paar bosjes naast, branden er een stuk of wat waxientjes en staren een paar knuffels me scheel aan. Het bermmonumentje voor de onbekende automobilist! Ik krijg er steeds meer lol in. Nu ik deze zomer vrij was, heb ik regelmatig een zelf gekocht bosje ergens gedrapeerd en ja hoor... binnen vierentwintig uur was het raak. Ook stonden er regelmatig wildvreemde mensen treurig bij te zwijgen. Ik mocht me daar graag bij aansluiten en verdrietig stamelen: 'Erg hè?'

Een sterk verhaal stond deze week op een advocatensite. Twee jaar geleden schijnt een partner van de juridische dienstverlener DLA Piper bij een klant de verkeerde USB-stick in een laptop geduwd te hebben en in plaats van allerlei saaie grafiekjes over belastingvoordeel, kregen de medewerkers van deze klant, Orangefield Trust, keiharde porno voor hun kiezen. En het bleek dat de slideshow niet te stoppen was. Dus alle foto's moesten worden geconsumeerd. Ik vind dat zó geestig. Tijdens dat soort presentaties zit meestal de hele zaal aan porno te denken, dus eigenlijk komt het wel goed uit. Het verhaal vertelt niet of het van pornosites gejatte plaatjes waren of dat we de belastingadviseur zelf dampend aan de gang zagen. Dat laatste zou natuurlijk het leukste zijn. Wie van de partners zal het zijn? Dat wil iedereen natuurlijk weten. Lijkt me voor de anderen binnen dat bedrijf ook redelijk ingewikkeld. Dat je steeds tegen een klant lacherig moet zeggen: 'Ik was het niet hoor!' Of dat je als belastingadviseur van DLA zonder blozen over aftrekken moet beginnen. De woordspeling DLA Pijper durf ik hier niet te maken. Die gonst waarschijnlijk al door het advocatenwereldje en ik vrees dat ze die naam niet gemakkelijk meer kwijtraken. Nooit meer zelfs!

Scharreleiceltoerisme

Toen ik las dat een neonazi zijn kwakje louter aan Ari-sche dames wil afstaan, kwam ik al gauw tot het simpele woordje zaaddonazi. Werd ook vrolijk van het feit dat de man ook nog eens De Bruin heet. Maar volgens mij heeft De Bruin wel een beetje gelijk. Hij wil gewoon weten wat er met zijn zaad gebeurt. En daarin is hij geen uitzondering. Er schijnen ook veel negers te zijn die absoluut niet willen dat hun stijfjel in een blonde doos terecht komt. Trouwens: als je het niet via de spermabank, maar gewoon heel ouderwets persoonlijk uitdeelt, kan je ook kiezen bij wie je het stort.

Vroeger deden katholieken het uitsluitend met katholieken en gereformeerden met gereformeerden. Dat moest zelfs van God. Schijnt dat een misdienaartje ooit aan de opgewonden bisschop vroeg of hij wel katholiek was, omdat hij anders problemen met zijn ouders zou krijgen. Dus volgens mij mag je aan de spermabank eisen stellen. Zouden pedo's ook voorwaarden mogen dicteren? En necrofielen?

Zoals de heer De Bruin wil weten wat voor kleur nako-

melingen hij krijgt, zo begrijp ik ook dat de moeder die het zaadje ontvangt iets meer wil weten van de vader. Wil je een kind van Joran van der Sloot? Of van mij? Dat je later aan de ontbijttafel zit met zo'n chronisch kwakend brilletje dat geen twee seconden zijn snavel kan houden. Een die ook nog eens tien keer per minuut denkt dat-ie geestig is! Je bent een vrouw en snakt naar kroost, maar je blanke echtgenoot is helaas onvruchtbaar.

Samen kies je voor een kredietje bij de spermabank. Dan ga ik er toch niet van uit dat je een buisje uit de vriezer met afhaalchinezinnen krijgt. Zoals je als donkere vrouw niet zit te wachten op een baby van een helblonde meneer met nogal enge denkbeelden. Dat je zoontje met het rechterarmpje strak omhoog ter wereld komt en dat hij later geen fikkie stookt met oude takken, maar dat hij eerst een stapel korans uit de plaatselijke moskee jat omdat die beter branden. Beide partijen hebben volgens mij recht op een keuze. En de wetenschap gaat natuurlijk verder: ik denk dat het niet lang meer duurt of je foto-shopt op je laptop een kind in elkaar, stuurt dat per mail naar de bank en de dienstdoend laborante stelt een leuke cocktail samen. Sproeten en ondeugende flaporen graag! Zal Maxime ooit wat op de spermabank gestort hebben? Dat je, als je uitlegt dat je als kind graag een rooms, gluisperig jokkebrokje wilt, je automatisch een buisje rechtsdraaiend Verhagen-sperma meekrijgt. En dat de dokter erbij zegt dat je er als ouders rekening mee moet houden dat de baby een wispelturige wentelkont kan worden. Een peuter die binnen drie dagen vier keer van mening

kan veranderen. Niet alleen van mening, maar ook van principes. Het beste is vier wiegjes in de babykamer zodat de zuigeling een paar keer per nacht kan overstappen.

En Job? Dat je als je een aarzelend, niet zo goed uit zijn woorden komend mannetje wilt dat je dan een zogenaamd Cohennetje meekrijgt. En dat de dokter er nog trots bij vertelt dat je moet uitgaan van een rustig kind dat nooit ruzie zal maken, maar op voorhand wel alle spelletjes verliest. En wat te denken van Mark? Je wilt een slim zwijgend kind dat na veel mislukkingen en heel lang wachten uiteindelijk precies krijgt wat het wil. Wel voor korte tijd omdat het door machtswellust verblinde kereltje niet doorheeft dat hij met totaal verkeerde vriendjes in zee gaat. Enge kereltjes die er uiteindelijk met de volledige buit vandoor gaan. Dat zegt de dokter er expliciet bij voordat hij een rietje Rutte uit de stikstof tank haalt. Ondertussen trekken de Nederlandse eiceltoeristes massaal naar Spanje. Zingende bussen dolen door Frankrijk richting de Pyreneeën. De zogenaamde Paashaas-Express. Mag je daar ook kiezen. Dat je vraagt om een eitje van een flamboyante flamencodanseres of van een wulpsse *beachgirl*. Grappig als je er expliciet bij zegt: 'Iets stoers graag, geen ei!'

Droomproces

Ik droomde dat ik rechter was en dat er tegenover mij een kleinburgerlijke haatzaaier stond. De zaaier vroeg of ik joods was. Dan was ik namelijk niet objectief omdat hij al jaren keppeltjes als kopvodden bestempelde. Vandaar.

Ik zei dat ik wilde beginnen met het gezelschap een hartelijk 'goedemorgen' te wensen, waarop het advocaatje van de zaaier als door een slang gebeten reageerde. Wat ik met dat goedemorgen bedoelde. Of ik niet wist dat de zaaier zeer boos en getergd was. Waarom ik dan goedemorgen zei. Dit was overduidelijk sarren en stemmingmakerij. Ik moest vervangen worden. Het advocaatje eiste een zitting van de zogenaamde wrakingskamer. Ik liep een andere ruimte in. Daar zaten mijn collega's al klaar. We wisten namelijk hoe het proces zou gaan verlopen en ze moesten lachen omdat het gelukt was. We hadden afgesproken dat ik de zaaier en zijn raadsman af en toe een beetje zou plagen, zodat ze dan amok konden maken. Zowel de zaaier als het advocaatje was een beetje verslaafd aan aandacht en we gunden de heren hun mi-

nuutjes. De rechters van de wrakingskamer droegen een keppeltje, waarop de verdachte vroeg of ze joods waren. De rechters vertelden dat dat niet het geval was, maar dat ze van een gekostumeerd Ajax-feestje kwamen. Vandaar. De rechters zeiden dat ze het bezwaar van de zaaier en zijn advocaatje snapten, maar dat ik als rechter gewoon door mocht.

Toen kondigde de zaaier aan dat hij tijdens het proces zou zwijgen. Dat was zijn goed recht. Waarop ik lachte, omdat wat mij betreft het proces niet lang genoeg kon duren. Het advocaatje foeterde en de rechters van de wrakingskamer stommelden weer binnen. Zij begrepen het advocaatje, maar vonden toch dat ik mocht blijven. Dit was nou eenmaal mijn humor en daar moest het advocaatje een beetje tegen kunnen.

We gingen over tot de orde van de dag. Er zou een filmpje van de verdachte worden getoond. Het advocaatje vond dat ik door 'filmpje' te zeggen het kunstwerk van de zaaier kleinerde. De president van de wrakingskamer stak zijn hoofd om de deur en vroeg of hij nodig was. Ik zei dat het zo goed was. Een mevrouw riep dat ze het filmpje niet wilde zien en verliet de zaal, waarop ik vroeg of er nog meer mensen niet wilden kijken. Het advocaatje wilde weten wat ik daarmee bedoelde. Ik zei dat ik het filmpje gezien had en dat het een door een blinde in elkaar gestikte broddellap was. Mijn collega's van de wrakingskamer kwamen zuchtend binnen en zeiden tegen de zwijgende zaaier dat ik gelijk had. Zij hadden het plak- en knipwerkje ook gezien en ze hadden vooral kei-

hard gelachen. Het leek een werkstuk van een verstandelijk gehandicapte puber. De conclusie van de wrakingskamer was dat ik gelijk had. Dat het objectief gezien gewoon treurig in elkaar geflanste onzin was. Dat het niks met een film te maken had. Ze zeiden dat ik pas vervangen zou worden als ik de film wél serieus zou nemen. Ik raadde daarop iedereen aan lekker de verzamelde YouTube-filmpjes over Nigel de Jong te bekijken! Daarop verliet iedereen de rechtszaal.

Opeens stommelde de sombere bode Verhagen binnen. Hij was verdrietig omdat zijn zoon uitbundig zaken deed met een politicus die bepaalde godsdiensten wilde verbieden. Het ging om het katholicisme. Daar had die politicus een hekel aan. Ik dacht aan de net katholiek geworden Wesley. Arme jongen.

Het filmpje was ondertussen klaar. Het advocaatje en de zaaier gaven samen een staande ovatie. Toen zag ik pas dat het advocaatje geen toga droeg, maar een djellaba. Het was een islamietje!

‘Wat is er?’ vroeg mijn vrouw. ‘Wat zeg je?’

Ze knipte het licht aan. Ik stamelde over mijn ingewikkelde droom, waarop ze me zacht aankeek en zei: ‘Niet dromen, lief, absoluut niet dromen in deze tijd. Wakker blijven. Heel erg wakker blijven!’

Villa Rik

Waarom had ik altijd de slappe lach bij *Villa Felderhof*? Die zachte begripvolle slijmtoon van die Rik, die altijd emotionele gasten die nooit zonder tranen over hun ingewikkelde jeugd spraken, hun stumperige gefröbel met een paar kwasten op een doek, die gretige kruisbesnuffelende labrador, dat zeikerige ontbijtje, dat zogenaamde ontspannen wandelen door Saint-Tropez of een ander miljonairsoord, de zeiltochtjes, dat dagboek waarin de gasten Rik tot slot nog een paar veren in zijn reet mochten steken... Aandoenlijke bejaardentelevisie. Is het niet iets voor *Max*?

Dat getut in die tuin en die villa. Altijd een bepaald slag BN'ers. Types die bijna elke regel met 'ik' beginnen en daarbij serieus denken dat de wereld smachtend wacht op hun privémeninkjes. Ik vond het altijd zo vertederend. De manier waarop Rik genoot van het genot van zijn gasten. De gasten die Rik weer zo intens dankbaar waren. Dat geluk, die tevredenheid...

Ik keek altijd. Vooral naar mijn aandoenlijke theatercollegaatsjes, die zo heerlijk over hun goddelijke vak moch-

ten keuvelen. Die door Rik zo serieus genomen werden, waardoor ze er altijd nog een emotioneel schepje bovenop deden. Helemaal meegenomen door het goddelijke klimaat, de heerlijke wijn en de fantaaaastische omgeving trapten ze bij de emoties altijd nog eens extra op het gaspedaal. En Rik luisterde. Rik luisterde intens, bewonderend. Rik had ook altijd de dagen van zijn leven.

Ooit kwam ik die Felderhof tegen en hij vertrouwde mij vrijwel onmiddellijk toe dat hij mij zo'n interessante man vond. Nou ben ik dat ook, maar je moet het niet meteen zeggen. Wacht even twee minuten. Hij wilde me graag in zijn programma. Ik wilde niet. Waarom niet? Omdat er dan voor mezelf niks meer te lachen viel. Ik keek altijd met zo'n totaal andere intentie. Ik zat altijd keihard te lachen. Juist op momenten als Jeroen Krabbé heel serieus werd en helemaal als Adelheid Roosen ging huilen. Ik hilde nooit mee. Nee, ik spoelde de band terug en wilde het nog een keer horen. Om weer hard te lachen. Misschien nog wel harder dan de eerste keer.

In het begin dacht ik dat iedereen net zo keek als mijn vrienden en ik. Dat het programma redelijk cult was. Tot ik ontdekte dat het door velen serieus genomen werd. Ik was ooit op een prijsuitreiking (artiesten geven elkaar graag complimentjes!) in een of ander theater en toen hoorde ik de ene acteur tegen de andere televisiepresentator zeggen: 'Ik vond je zo mooi kwetsbaar bij Rik. Gedurfd emotioneel!' Waarop de presentator zei: 'Ik dacht: de mensen hebben ook recht op mijn zachte kant!' Ik weet nog dat ik naar de wc vluchtte en daar een pleerol

heb vol gehuild van het lachen. Vooral omdat beide heren er zo serieus bij keken. Dat je in Rik zijn villaatje voor het klootjesvolk speelt dat je leven heel wat voorstelt snap ik, maar als je die rol doorspeelt op een dom borreltje in de Amsterdamse binnenstad kun je mij wegdragen. Dat is ijdelheid waar ik wel pap van lust.

Kan niks anders doen dan die Felderhof mijn complimenten maken. Jarenlang had hij een geheide kijkcijferhit die mij onnoemelijk veel plezier heeft gebracht. Net als *De Rijdende Rechter* en *Het Familiediner*, waarin een EO'er bemiddelt bij intens burgerlijke familieruzies. Programma's naar mijn hart. Als je wilt weten hoe Nederland werkelijk in elkaar zit dan zijn dat soort programma's een absolute must voor elke schrijver en cabaretier. Nog leuker was het blad *Felderhof* van dezelfde Rik. Een, voor zover ik weet, niet meer bestaande glossy met Rik als geluksvogel. Heerlijk huis in Afrika, heel vriendschappelijk levend met zijn negerpersoneel, genietend van de natuur, de wijnen. Ook dit blad nam ik altijd gniffelend tot me. Waarom wil je dit gênante deel van je leven met allemaal vreemde mensen delen, dacht ik dan. Maar hij wilde dat dus.

Maar Rik moet er mee nokken. Wegbezuinigd door de NCRV. Jammer. Vooral die hoed zal ik missen. Die ontspannen zomerse hoed. Waarmee hij bij het afscheid altijd zo vrolijk zwaaide.

Hoogmis

Omdat ik erbij was. Daarom weet ik dat het waar is. Dat het echt gebeurd is. Dat het geen droom was. Niet een of andere vreemdsoortige hallucinatie. Geen paddotrip. Niks van dat al. Het is echt gebeurd. Helemaal echt. Ben er nog steeds duizelig van. Duizelig van de poëtische kant van de zaak. De pure schoonheid. De niet te omschrijven snelheid. Het onnavolgbare schouwspel. Mijn ogen schreeuwden oh en ah, terwijl mijn mond zweeg van verbazing. Ik beet soms in mijn hand. Eerst zacht, later wat harder. Ik keek naar mijn buurman. Hij lachte. Ik lachte. En we zagen dat iedereen ons nadeed. Iedereen lachte. Of deden wij iedereen na? Ik weet het niet. De vrolijkheid begon ergens en sloeg vanzelf over op ons allemaal. Vlug? Eigenlijk al na één minuut. Het zinderde. Gaf kippenvel. Een rug vol huiver. Prettige huiver. Het deed me aan topgerechten denken. Die smaaksensatie. Een mooie ontploffing in je mond. Of aan een boek dat je niet weg kunt leggen. Een boek waarin de bladzijden zichzelf omslaan. Of een circusact. Iets spectaculairs met acrobaten. Of een vrouw. Een beeldschone vrouw. On-

bereikbaar gracieus. Je hart zucht, je buik kriebelt, je hersens jeuken. Of een feest. Een feest met de juiste mensen, de juiste muziek die je jong maakt. Zo jong dat je benen vanzelf gaan dansen. Of een stukje Callas in haar hoogtijdagen. Een aria die door je ziel snijdt. Of een onschuldig kind dat onverstaanbaar vrolijk brabbelt en daardoor zo verschrikkelijk de waarheid spreekt.

Ik kan het niet anders omschrijven dan zo. Ik moet het kwijt en kan het niet kwijt. Omdat het letterlijk en figuurlijk onbeschrijflijk is. Wie erbij was, was erbij. En alleen zij begrijpen wat ik bedoel. De geur, het lawaai, de sensatie, de saamhorigheid, de lach, de schoonheid, de overtreffende trap.

Het was op tv. Velen hebben het daar gezien. En ook zij vonden het mooi. Heel mooi zelfs. Maar ze waren er niet echt bij. Ze voelden niet de regendruppels die zich in de loop van de avond aanpasten en aangenaam lauw werden. Heerlijke douche. Zij zagen niet de vogels die met duizenden tegelijk boven het gebeuren gingen hangen om te zien of het echt waar was. Het was waar. Echt waar. En niemand hoorde de muziek die ik hoorde. Het tweede deel van het pianoconcert van Ravel. Op die goddelijke muziek werd het ballet uitgevoerd. Was het een ballet? Nee! En ja! Ja, het was een ballet. Een schitterend ballet. En dat was het ook weer niet. Niet officieel althans. Ik zag het als ballet.

Waar dit stukje over gaat? Over iets waar ik bij was. En waar ik euforisch over ben. Of u er ook heen kunt? Nee, want het wordt niet herhaald. Omdat dat niet kan. Ja, je

kunt de herhaling op televisie zien, maar dan is de prik van de champagne. Je moest het live zien. Zien en horen. Horen en voelen.

Zacht geloofde ik weer even in god. Voorzichtig. Niet echt. Maar ik dacht even dat god met een joystick op een wolk zat. Ik heb de hemel afgetuurd om dat te controleren. Maar ik zag niemand.

Mijn zoon was erbij. Hij en ik waren samen. En hoeven elkaar vanaf nu alleen nog maar aan te kijken. Meer niet. De blik is genoeg. Onze ogen glimmen elkaar toe. Onze monden moeten vanzelf lachen. We kunnen niet anders. En we nemen het mee. Lichte bagage voor de rest van ons leven. Vederlichte bagage. Te tillen met onze wimpers. In moeilijke dagen zullen we erop teren. Teren op de herinnering aan die avond. Die avond in november 2010. Die zinderende maandagavond. Onze hoofden zullen zich regelmatig vol neuriën, onze harten kloppen dan ritmisch mee en onze voeten zullen dansen zonder dat iemand het ziet. We waren bij de hoogmis. De absolute hoogmis. En kijken sprakeloos terug op afgelopen maandag. Barcelona-Real Madrid. Camp Nou. Vijf nul! Amen.

Hofnarreslee

Het sneeuwt in de stad. En niet een beetje. Een dik pak sneeuw bedekt de daken, de bomen, de auto's. Dus ook op kinderdagverblijf Het Hofnarretje valt sneeuw. Dat gebouw kan wel wat verse sneeuw gebruiken.

Mijn hoofd probeert al een dag of wat te bevatten wat daar gebeurd is, maar mijn hoofd kan dat niet aan. Mijn hart ook niet trouwens. Mijn hoofd is te leeg en mijn hart te dom.

Vieze dikke leeftijdgenoten die naar Thailand reizen om met twaalfjarigen te wriemelen maken me al razend, kapelaans en pastoors die frunniken aan onschuldige misdienaars hebben mij en een eventuele god in de loop van mijn leven verder uit elkaar gedreven dan ooit, maar mannen die met kleuters aan de gang gaan... zuigelingen zelfs... Ik denk aan dingen als doodstraf door middeleeuwse martelingen, stenigen, brandstapels. Dingen waar ik normaal nooit aan denk.

Ooit heb ik zo'n kleuterneuker ontmoet. Een man die mij na afloop van een voorstelling zei dat hij mij wel geestig, maar veel te hard vond. Ik discussieerde nog

even met hem. Over ethiek, geloof en moraal. Midden in het gesprek liep hij boos weg. Twee jaar later werd hij aangehouden met zes overvolle computers. Laptops vol krijsende kinderen. Duizend? Nee hoor, twintigduizend. Heb toen nog even het plan gehad om naar de gevangenis te gaan om de discussie daar af te maken. Maar dat vond ik te gemakkelijk. Daarbij wilde ik die ranzige viespeuk niet meer ontmoeten. Vlak na zijn vrijlating werd hij weer opgepakt. Nu met nog meer en nog smeriger materiaal.

Moet steeds aan het Bussumse slaapfeestje denken. Vooral aan die arme ouders die hun kinderen te goeder trouw aan die mensen meegaven. Het is toch raar dat kinderen van vier een zogenaamd uitzwaai-feestje krijgen omdat ze van de kinderopvang naar de kleuterschool gaan. Dan ben je als school toch al een beetje in de war? Dat dat niet gewoon met een glas limonade in het Amsterdamse lokaal gebeurde, maar twintig kilometer verderop in een Gooise villa in een kamer vol matrassen. De vrouw van de directeur heeft verklaard dat er niks gebeurd is. Dan nog vind ik het raar. Dat een zakenman zijn werk mee naar huis neemt snap ik, maar als baas van een hol met krijsende kleuters ben je toch blij als die krenge naar hun ouders zijn? Die neem je toch niet mee naar je huis? En dan ook nog om een nachtje te tukken? Dan klopt er iets toch niet helemaal? Of liever gezegd: helemaal niet!

Pamperseks. Kleuters! Zuigelingen! Hoe ziek moet je zijn? En wat is de volgende stap? Embryo's? Demente be-

jaarden? Dat voordat mevrouw Jansen euthanasie krijgt het hele verpleeghuis bij de directeur gaat slapen. Geen slaapfeestje, maar een zogenaamd inslaapfeestje. En dat later blijkt dat de directeur en een paar vrienden losgingen in hun Mickey Mouse-pyjama's! En dat eentje het gefilmd heeft en het daarna versleuteld over de wereld heeft gestuurd. En dat hele bisschoppenconferenties trillend onder hun mijtertjes daarnaar hebben zitten loeren. Met de Belgische bisschop voorop!

Soms word ik zo moedeloos van het leven. Al die volwassen viespeuken die alles bezoedelen. Vunzige pastoors, vieze kapelaantjes, therapeuten bij wie de tv vanzelf op porno springt, bejaarde Italiaanse politici die hem in kinderen van zeventien duwen.

Er valt sneeuw op Het Hofnarretje. Genoeg sneeuw voor een prachtig sneeuwballengevecht. Kinderen mogen gooien naar de juffen. De juffen gooien zachtjes terug. Terug op de lachende kinderen.

Er valt sneeuw op Het Hofnarretje. Genoeg sneeuw voor een lange tocht op een slee. Kraaiende kinderen met rode wangen onder warme capuchons. De warme chocolademelk wacht. Ze smullen van de gevulde speculaas.

Er valt sneeuw op Het Hofnarretje. Sneeuw voor wel zeven poppen. Sneeuwpoppen met een ontroerende schoorsteenvegershoed. Met twee stukken antraciet als prachtige ogen en een winterpeen als neus. Als neus. Gewoon als neus. En niks anders dan als neus. Neus, neus en nog eens neus.